І знову переслідує мотив…
Одне говориш, думаєш про інше,
Якщо в житті суцільний негатив,
То значить час для виняткових рішень.

Але жаринка душу пропекла:
Покинула? Та як же ти могла
Втонути в побутовім закуліссі,
І не почути тоскний поклик пісні?

Застигло все. Лиш гойдалка скрипить,
Скувало, замело, заморозило,
З усіх борінь – лише сріблястa нить,
Що котиться до рук із небосхилу.

І ніжність, котра душу пропече
Ще невідомим щастям і плачем.
Стоїш посередині бурелому…
Здається так вертаються додому,

Здається так знаходять головне –
Улучить, зачекає, омине?
Лиш острах болю. І чекання дива.
Єдина мить, все інше неважливо.
Наталя Дзюбенко-Мейс